

a j.). Věc slouží vždy jen k individualisaci určitého, objektivně (t. j. podle vnějšího dojmu) volního jednání.

I u ručení bez viny sledáváme se s objektivní, uskutečněnou vůlí ke škodě.

(Dokončení.)

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Záznam práva zástavního nelze povolití podle pouhého opisu věřitelova účtu, postrádajícího jakýkoli podpis a podle smlouvy a dodatku k ní postrádajících číselného určení pohledávky. (§ 14, 26, 27, 35, 36, 87, 88, knih. zák. a 292 c. ř. s.)

Žadatel žádal, aby podle opisu účtu, smlouvy a dodatku k ní byl povolen záznam práva zástavního pro jeho pohledávku.

První stolice žádost zamítla proto, že nebyl předložen prvopis účtu (§ 87 knih. zák.) a poněvadž smlouva a dodatek k ní neobsahují udání pohledávky ani svolení ke knihovnímu zápisu.

Rekursní soud rekursu vyhověl. Důvody:

Není o tom pochybnosti, že podle dodatku ke smlouvě je tu povinnost ke knihovnímu zajištění zbytku pohledávky za stavební práce, které byly předmětem původní smlouvy. Z obou těchto listin je také patrné, o kterou nemovitost zde běželo, když šlo o zadání stavby. Tato nemovitost pak s celou určitostí podává se z knihovního lustra v souvislosti s uvedenými listinami. Po názoru rekursního soudu jest tedy ve smyslu § 36 knih. zák. dostatečně osvědčen právní důvod zástavního práva. Jest však osvědčena také pohledávka, neboť k takovému osvědčení postačí po názoru téhož soudu třeba jen opis vyúčtování. Nejde tu sice, jak míní stěžovatelka, o zajištění úvěrní, jak je má na mysli § 14 knih. zák., přece však dlužno si toho místa zákona povšimnouti, které připouští také určení výše úvěru v žádosti. Uváží-li se pak v souvislosti s tím také ještě obsah § 42 knih. zák., v němž se uvádí, co má býti předmětem sporu o spravení záznamu, pak dlužno připustiti, že výše pohledávky nemusí býti docela určitá a že nemusí také býti přesně prokázána, nýbrž právě osvědčen jen její důvod a rozsah, a to prostředky, které k tomu podle uvážení soudu se zřetelem k okolnostem konkrétního případu postačí. Záznamem není knihovní vlastník ohrožen, kdežto věřiteli dostává se jistého zabezpečení, jak je strany podle dodatku měly na mysli.

Nejv. s. rekursu vyhověl a napadené usnesení změnil, obnoviv usnesení první stolice. Návrhu na přisouzení útrat dovolacího rekursu však nevyhověl.

O důvodnění: Záznam u práva zástavního za pohledávku 118.566,26 Kč s 10% úroky ode dne 12. července 1930 na realitě dovolací stěžovatelky domáhá se navrhovatel František H na základě

děje vylíčeného v knihovním návrhu a na základě tří listin, totiž smlouvy ze dne 20. srpna 1929, dodatku ze dne 28. srpna 1929 a opisu účtu ze dne 12. července 1929, správně 1930. Podle jasného znění § 26 knih. zák. mohou býti vklady a záznamy povoleny jen podle listin, které jsou vyhotoveny ve formě předepsané pro jejich platnost. Podle § 87 knih. zák. jest listiny, podle nichž se má státi zápis, přiložiti k prvopisu; výjimka je stanovena v § 88 knih. zák., podle něhož, nemůže-li býti prvopis hned předložen, poněvadž je u jiného úřadu, má to v žádosti býti uvedeno a ověřený opis připojen. Navrhovatel přiložil ke knihovnímu návrhu jen jednoduchý opis účtu ze dne 12. července 1930 a ani netvrdí, že originál jest u jiného úřadu. Nadto jde o listinu nikým nepodepsanou a knihovní soud vzhledem k §§ 26, 27, 35, 36 a 88 knihov. zák. není oprávněn dohadovati se, že tu chybí podpis navrhovatelů. Ale i kdyby byla listina navrhovatelem podepsána, nestačila by podle § 36 knihovního zákona a § 292 c. ř. s. k formálnímu osvědčení, že navrhovateli přísluší proti Růženě J. pohledávka právě ve výši 118.566·26 Kč s 10% úroky ode dne 12. července 1930. Účtem oním jest osvědčen jen jednostranný projev navrhovatelův, v jaké výši si osobuje pohledávku proti odpůrkyni, a nic více. Ostatními dvěma přiloženými listinami není pak výše pohledávky vůbec osvědčena. Podotýká se, že zástavní právo smí podle § 14, odst. 1. knih. zák. býti zapsáno jen za peněžitou částku číselně ustanovenou a proto i k záznamu zástavního práva jest třeba, aby výše pohledávky byla prokázána listinami, odpovídajícími předpisům knih. zákona. Nestačí proto ani vylíčení děje v knihovním návrhu, poněvadž i to jest jednostranný projev navrhovatelův.

Bylo proto dovolacímú rekursu vyhověti tak, jak se stalo, aniž bylo třeba se obíratí otázkou, zda jest po rozumu § 36 knih. zák. dodatečně osvědčen též právní důvod k zástavnímu právu.

Návrhu stěžovatelky na prisouzení útrat nemohlo býti vyhověno, ježto v knihovních věcech neplatí předpisy § 41 a násl. c. ř. s.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. září 1931 R II 235/31.

Karel Jelínek.

Ku přičítání útoku na čest jiné osoby s hlediska § 497 tr. zák. odpovědnému redaktoru periodického časopisu, nestačí zanedbání povinné péče. § 497 tr. zák. předpokládá také přímý úmysl hanobiti napadenou osobu. Jest nepřípustno cestou obhajoby rozšiřovati odpovědnost redaktora za obsah tiskopisu z důvodu nedbalosti na rozsah § 6 tisk. novely. Není úkolem soudu a jest naopak trestním zákonem zakázáno vyplňovati mezery trestního zákona.

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací, dne 16. května 1931, po neveřejném líčení o zmatečnící stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku okresního soudu trestního v P. ze dne 7. března 1930 č. j. T II 3004/29-7, a do rozsudku krajského